

21 Μαρτίου 2021

Άγιος Ιγνάτιος, Η συγκλονιστική ιστορία του διάκου που δεν συμφιλιώθηκε με τον ιερέα...

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

*Άγιος Ιγνάτιος (Μπριαντσανίνωφ), Επίσκοπος
Σταυρουπόλεως (1807-1867).*

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Στην Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου ζούσαν δύο μοναχοί, ο ιερομόναχος Τίτος και ο διάκονος Ευάγριος. Ήταν φίλοι. Και ομόφρονες.

Η μεταξύ τους αγάπη ήταν παράδειγμα. Οι άλλοι αδελφοί, που τους έβλεπαν, ωφελούντο, οικοδομούνταν και τους θαύμαζαν.

Όμως ο εχθρός κάθε καλού, συνηθισμένος να σπέρνει ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι και να μεταμορφώνει το σιτάρι σε ζιζάνια, τότε που οι άνθρωποι κοιμούνται, δηλαδή τότε που δεν παρακολουθούν με προσοχή την πνευματική τους πορεία, και δεν φοβούνται μήπως τους «κλέψει» ο διάβολος, με το να θεωρήσουν την αγάπη τους δεδομένη και αναφαίρετη, προσωπικό τους απόκτημα και επίτευγμα, την μετέβαλαν σε έχθρα. Και τόσο ξεχύθηκαν ο Τίτος και ο Ευάγριος, ο ένας εναντίον του άλλου, ώστε δεν μπορούσαν πια, ούτε να κοιτάζει ο ένας τον άλλον στα μάτια.

Οι αδελφοί τους παρεκάλεσαν πολλές φορές να συμφιλιωθούν. Μα αυτοί δεν ήθελαν, ούτε λέξη να ακούσουν για συμφιλίωση.

Πέρασε πολύς καιρός. Ο ιερομόναχος Τίτος αρρώστησε βαρεία. Η αρρώστια ήταν τόσο δύσκολη και βαριά, ώστε όλοι απογοητεύθηκαν, αν θα γινόταν καλά. Τότε άρχισε να κλαίει πικρά για τις αμαρτίες του. Και έστειλε κάποιον στον διάκονο Ευάγριο, ζητώντας του να τον συγχωρήσει, παίρνοντας με πολλή ταπείνωση πάνω

του όλη την ευθύνη.

Εκείνος όμως όχι μόνο δεν δέχθηκε να τον συγχωρήσει, αλλά και ξεστόμισε εις βάρος του ιερομόναχου πολλά άσχημα λόγια -ακόμη και κατάρρες.

Οι αδελφοί βλέποντας τον παπα-Τίτο να πεθαίνει, επήραν τον διακο-Ευάγριο και τον πήγαν κοντά του με το ζόρι, για συμφιλίωση.

Ο άρρωστος, όταν τον είδε να πηγαίνει προς το μέρος του σηκώθηκε, κατέβηκε από το κρεβάτι, τον προσκύνησε και αφού αγκάλιασε τα πόδια του, του είπε:

- Συγχώρησε με, πάτερ! Ευλόγησε με!

Ο Ευάγριος του γύρισε τα νώτα.

Και μπροστά σε όλους του απάντησε:

- Ποτέ! Ποτέ δεν θα τον συγχωρήσω. Ούτε στον «νυν αιώνα, ούτε στον μέλλοντα».

Και αφού τα είπε αυτά, με μια απότομη κίνηση, ξέφυγε από τα χέρια των αδελφών, που τον κρατούσαν και έπεσε κάτω.

Οι αδελφοί θέλησαν να τον σηκώσουν. Μα τους φάνηκε νεκρός. Δεν μπορούσαν, ούτε το χέρι του να κινήσουν ούτε να του κλείσουν το στόμα, ούτε να του κατεβάσουν τα βλέφαρα και να του κλείσουν τα μάτια.

Αντίθετα ο άρρωστος ιερομόναχος Τίτος είχε γίνει, μόλις σηκώθηκε από το κρεβάτι του υγιής!

Τόσο, σαν να μην είχε ποτέ του αρρωστήσει.

Όλους τους παρόντες τους κατέλαβε δέος. Και άρχισαν να ρωτούν τον παπα-Τίτο, πώς είχε γίνει καλά.

Ο μακάριος Τίτος τούς απάντησε:

- Όταν ήμουν άρρωστος βαριά είδα τους Αγγέλους, να φεύγουν μακριά από μένα και να κλαίνε για την απώλεια της ψυχής μου, που είχε κυριαρχηθεί από την μνησικακία· και τους δαίμονες να χοροπηδούν από χαρά για την απώλεια μου εξαιτίας του θυμού και της κακίας μου.

Τότε άρχισα να σας παρακαλώ να πάτε να μου φέρετε τον διακο-Ευάγριο να συγχωρηθούμε.

Και όταν τον φέρατε και τον προσκύνησα και εκείνος μου γύρισε τα νώτα, είδα έναν από τους φοβερούς αγγέλους να κρατάει ξίφος πύρινο και να τον χτυπάει.

Έτσι εκείνος έπεσε κάτω και πέθανε. Τότε ο άγγελος εκείνος, μου έδωσε το χέρι

του με σήκωσε και να, αισθάνθηκα ότι ήμουν εντελώς καλά.

Οι αδελφοί έκλαψαν πολύ για τον Ευάγριο, που είχε τόσο τραγικό θάνατο. Και τον έθαψαν στο σημείο που είχε κοκαλώσει, με ανοιχτά τα μάτια και με τα χέρια τεντωμένα.

(Μηναίο Φεβρουαρίου 27).

Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσιανίνωφ, «Προσφορά στον σύγχρονο μοναχισμό», τ. γ', έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως.